

[Dahlgaard.]

det radikale venstres boligforslag, ikke fordi det ud fra boligpolitiske synspunkter i og for sig er særlig hensigtsmæssigt at ophæve moms-godtgørelsen — den ydes jo til det dyreste af alt byggeri, nemlig det nyeste — men fordi det er åbenbart, at finansielle hensyn ikke i længden gør det muligt at opretholde momsfriheden for boligbyggeriet.

I det radikale venstres forslag til en langsigtet boligpolitik er forslagene imidlertid led i bestræbelser for at skabe en markedsorienteret boligpolitik, hvor produktion af nye boliger og boligudgiften for de forskellige boligtyper tilpasses de almindelige vilkår for produktion og omsætning her i landet. Det vil bl. a. sige, at det frie og uforfalskede forbrugsvalg på dette som på andre områder skulle blive den fundamentale styringsmekanisme, således at de urimelige forvridninger på boligmarkedet, der er resultatet af mange års forfejlede boligpolitik, bringes ud af verden.

Det radikale forslag sikrer endvidere mod, at private får urimelige inflationsgevinster, og det indeholder sociale sikringsordninger for dem, der har social støtte behov, og ikke for alle mulige andre.

Den regeringspolitik, som de i dag behandlede forslag er led i, går imidlertid ud på noget ganske andet. Den går ud på at genindføre boligrestriktioner i de mere end 200 kommuner, hvor man til alles tilfredshed er kommet af med dem; den går ud på at inddrage 600 mill. kr. årlig i såkaldt udligningsafgift af ældre lejeboliger og forære de 200 mill. kr. til det almennyttige boligbyggeri og derudover yderligere 250 mill. kr. af byggemoms-penge.

Det almennyttige byggeri har efterhånden udviklet sig til en molok, der kræver stadig større ofre af skatteyderne. Der er i virkeligheden tale om, at den fondsdannelse, som interesseorganisationerne endnu ikke har fået i kraft af ØD-forslaget, fordi befolkningen vendte sig imod den, nu skabes i de almennyttige boligselskabers landsbyggefond, og pengene anvendes så nogenlunde letsindigt, som let erhvervede penge jo ofte bliver det.

Herudover skabes der en særlig finansieringsordning for det almennyttige boligbyggeri baseret på indeksregulerede lån. Også det radikale venstres boligforslag forudser

nødvendigheden eller i hvert fald ønskværdigheden af en sådan finansieringsform, men ikke udelukkende til det almennyttige byggeri. Også i det private byggeri og i hvert fald i udlejningsbyggeriet bør der være adgang til indeksslån, og det vil så i sig selv være en garanti for, at indeksslåneordningen ikke udvikler sig til en ny subsidieringsordning. Efter det radikale forslag skal indeksordningen nemlig hvile i sig selv, således at der ikke ydes rentesubsidier.

Boligministeren har da også til boligudvalget afgivet en skriftlig udtalelse om, at den indeksslåneordning, han tilstræber, skal være uden rentesubsidier. Jeg vil gerne bede boligministeren om fra folketingets talerstol at bekræfte, at det er en subsidiefri finansieringsordning, han agter at stille forslag om i næste samling.

En udbygning af huslejerestriktionerne i stedet for en afvikling, en forøgelse på næsten 1/2 milliard kr. årlig af støtten til det almennyttige byggeri og en særordning med hensyn til finansiering af almennyttigt byggeri, det er, hvad der nu er stillet i udsigt skal gennemføres i løbet af et års tid. Det er en flertalspolitik, der kan holde, så længe flertallet eksisterer. Et boligforlig er der ikke tale om, og derfor er situationen faktisk den, at boligbyggeriet — og det gælder også det almennyttige boligbyggeri — i den kommende tid må disponere uden sikkerhed for, at disponeringsgrundlaget kan holde mere end ganske kort tid fremover.

Det kan være lidt vanskeligt at vurdere de finansielle konsekvenser af boligaftalen mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti. Hvis det, der er indeholdt i lovforslagene, der blev fremsat den 17. maj i år, i nogen grad stadig er gældende, vil de finansielle virkninger på længere sigt — altså ikke det nærmest kommende, måske heller ikke det derpå følgende år — af aftalen vel kunne anskueliggøres på følgende måde: ophævelse af byggegodtgørelsen vil indbringe ca. 1 milliard kr. årlig til staten, udligningsafgifter i ældre udlejningsejendomme, almennyttige såvel som private, vil indbringe ca. 600 mill. kr. årlig, og hertil kommer den øgede parcelhusbeskatning i kraft af ændringen i ligningsloven, som vil indbringe et sted mellem 400 og 500 mill. kr. årlig til stat og kommuner.

Der bliver således i alt tale om at tilveje-